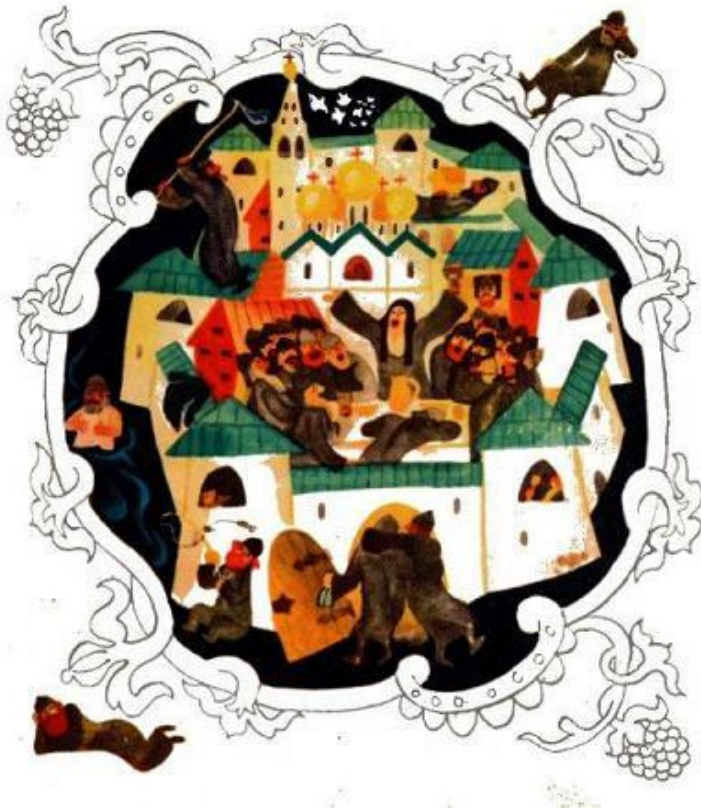

צאר פטר הגדול והנזירים

א.נ.ניצ'ייב

לא ימלא את דרישתי, אשלח את כל הנזירים וגם את ראש המנזר לעבודה קשה ואת המנזר אסגור." ראש המנזר קיבל את איגרתו של הצאר ונבהל

מאוד. הנה באה צרה צרורה!
סיפר לכל הנזירים ואלא הורידו את ראשיהם.
חשבו, חשבו, לא יכלו לחשוב על תשובה כלשהי.
באותו הזמן הגיע למנזר חייל שזה עתה השתחרר

נודע פעם לצאר פטר הגדול שבמנזר עשיר אחד חיים שלוש מאות נזירים צעירים בחיי שפע - שותים, אוכלים לשובע, ישנים הרבה ולא עובדים בכלל.
כשפטר שמע זאת, התרגז מאוד "איך זה? כל העם וגם אני, עובדים וטורחים, אין מתי לנוח. אין שקט ומנוחה לא ביום ולא בלילה, ושם שלש מאות אנשים צעירים ובריאים חיים כמו שמן הארץ. אין להם דאגות ולא עבודה. חיים מעבודת אחרים. ומיד שלח שליח לראש המנזר. "סע" אמר "ואמור שהצאר ציווה לספור את כל הכוכבים שבשמיים, ולבדוק האם אמא אדמה עמוקה, או רק שכבתה דקה. וגם שיגיד לי ראש המנזר מה הן המחשבות שבראשי. תן לו שלושה ימים לכך. וביום הרביעי יבוא ראש המנזר בעצמו וייתן לי את התשובות. אם

האם האדמה עמוקה או רדודה ולהגיד לצאר על
מה הוא חושב."
החייל שמע ואומר "אני יודע איזו תשובות הייתי
נותן לצאר אילו הייתי במקומכם."
באו הנזירים לראש המנזר ואמרו "יש כאן חייל
שיודע איך להשיב לתאר על החידות שלו."
ראש המנזר קרא לחייל ואמר לו "קח מה שתרצה,
רק תעזור לנו. למד אותי איזה תשובה לתת
לצאר."

ענה לו החייל "אינני צריך ולא כלום. תן לי רק את
הבגדים שלך ואלך במקומך לצאר."
שמח ראש המנזר וכך גם כל הנזירים "ברוך השם
כל הצרה שלנו עברה! כאילו אבן נפלה מגבינו!"
התחילו לכבד את החייל "שתה, אוכל מה שרק
תרצה!" וגם את עצמם לא שכחו. כל כך התכבדו
שימים שלמים אחר כך לקום לא יכלו.
והנה הגיע זמן ללכת לצאר. התלבש החייל בבגדי
ראש המנזר והלך לחצר הצאר.
פטר שואל אותו "נו, מצאת תשובות לחידות שלי?"
"מצאתי, הוד רוממותו."

מהצבא. הוא שאל "מה אתם דואגים כל כך?
חייתם כאן בלי דאגות, בשפע רב ועכשיו הורדתם
את ראשיכם?"

והנזירים עונים לו "הו, חייל, אינך יודע באיזו צרה
נפלנו. הצאר שלח לנו שלוש חידות ותוך שלושה
ימים ראש המנזר חייב לבוא לחצרו של הצאר עם
תשובות."

"איזה חידות אלה?" שאל החייל.
"צריך לספור את כל הכוכבים שבשמיים, לבדוק

"ומאין אתה יודע?"

"הנה שמתתי את אבי לאדמה לפני שלושים שנה,
ועדיין לא חזר אלי. כנראה עמוקה ביותר האדמה."

שוב חייך הצאר "נו, ועכשיו אמור על מה אני

חושב? מה המחשבה עכשיו במוחי?"

"אתה חושב עכשיו, אדוני, 'הנה מוצלח ראש

המנזר הזה. ידע יפה לענות לחידות שלי!"

הצטחק הצאר פטר וקרא "אמת! אתה מוצלח ראש

המנזר. ענית על הכל."

והחייל אמר אז "וכאן טעית, אדוני."

השתומם הצאר "הכיצד? על איזו טעות אתה

מדבר?"

"הנה - קיבלת אותי, חייל משוחרר שלך, כאילו אני

ראש מנזר."

הרצינו פניו של הצאר. הוא התחיל לחקור כדי

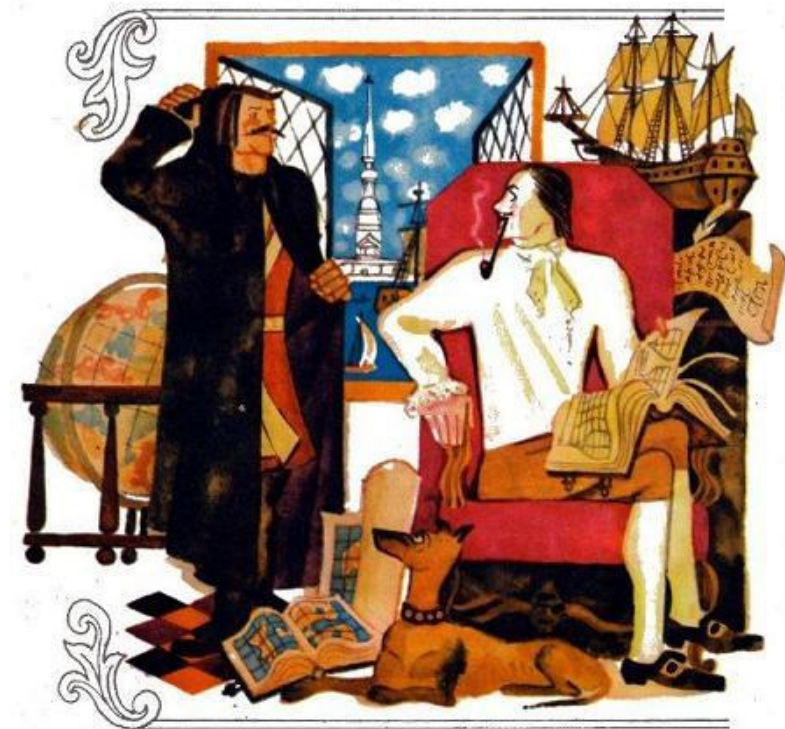
לדעת מי נתן לו את התשובות. והחייל סיפר לו את

הכל.

הרבה זמן צחק צאר פטר, הוא אהב לצחוק הרבה.

אמר לתגמל יפה את החייל ואת הנזירים, יחד עם

ראש המנזר, שלח לעבודות פרך.

"אז כמה כוכבים יש בשמיים?" שואל הצאר.

"שבע מאות ארבעים ושניים אלפים ארבע מאות

שמונים ותשעה כוכבים."

"וזו האמת?"

"כבוד רוממותו, ספרתי בדיוק. ואם אינך מאמין,

תבדוק."

חייך הצאר פטר ושואל שוב "נו טוב, כוכבים ספרת

נכון. ומה תגיד - כמה עמוקה האדמה?"

"עומק האדמה גדול מאוד."

